

Des visages souriants et des cœurs reconnaissants

Par Carlos A. Godoy
des soixante-dix

Fytyra të Qeshura dhe Zemra Mirënjohëse

Nga Plaku Karlos A. Godoi,
i Të Shtatëdhjetëve

Conférence générale d'octobre 2025

La grandeur de nos saints en Afrique devient encore plus évidente lorsqu'ils font face aux difficultés de la vie et aux exigences d'une Église grandissante.

Il y a un peu plus d'un an, j'ai été relevé de mon appel dans la présidence des soixante-dix, un changement qui a été annoncé ici, lors de la conférence générale. Parce que mon nom a été prononcé peu de temps après celui des Autorités générales émérites, beaucoup ont supposé que ma période de service était également achevée. Après la conférence, j'ai reçu de nombreux messages de gratitude et de bons vœux pour la prochaine étape de ma vie. Certaines personnes m'ont même proposé d'acheter ma maison au nord de Salt Lake. C'était agréable de voir que j'allais manquer à certains et aussi de savoir que nous n'aurons pas de mal à vendre notre maison lorsque mon service prendra fin. Mais je n'en suis pas encore là.

Ma nouvelle affectation nous a conduits, Monica et moi, sur le beau continent africain, où l'Église est florissante. C'est une bénédiction que de servir parmi les saints fidèles de l'interrégion du Sud de l'Afrique et d'être témoin de l'amour du Seigneur pour eux. Il est inspirant de voir des familles intergénérationnelles de tous horizons, notamment de nombreux membres de l'Église prospères et instruits, consacrer leur temps et leurs talents à servir autrui.

En même temps, compte tenu de la démographie de cette région, de nombreuses personnes aux moyens modestes se joignent à l'Église et voient leur vie transformée grâce aux bénédictions du paiement fidèle de la dîme, et aux possibilités d'études qu'offre l'Église. Des programmes

Madhështia e shenjtorëve tanë në Afrikë bëhet edhe më e dukshme teksa ata përballen me sfidat e jetës dhe kërkesat e një Kishë në rritje.

Pak më shumë se një vit më parë u lirova nga detyra ime në Presidencën e Të Shtatëdhjetëve, një ndryshim që u njoftua këtu në konferencën e përgjithshme. Ngaqë emri im u lexua pranë atyre Autoriteteve të Përgjithshme që po bëheshin Autoritete nderi, shumë veta hamendësuan se edhe unë po e përfundoja kohën time në shërbim. Pas konferencës mora mesazhe të shumta mirënjohjeje dhe urimesh për fazën time të ardhshme në jetë. Disa njerëz madje u ofruan që të blinin shtëpinë time në Solt-Lejkun Verior. Ishte e këndshme të shihja se njerëzit do t'i merrte malli për mua dhe gjithashtu të dija se nuk do të kemi probleme për ta shitur shtëpinë tonë kur të kem mbaruar [shërbimin]. Por nuk jam ende në atë fazë.

Detyra ime e re na çoi Monikën dhe mua në Afrikën e bukur, ku Kisha po lulëzon. Ka qenë bekim që të shërbejmë mes shenjtorëve besnikë në Zonën e Afrikës Jugore dhe të dëshmojmë dashurinë e Zotit për ta. Është frymëzuese të shohësh familje me shumë breza nga të gjitha prejardhjet, përfshirë shumë anëtarë të suksesshëm dhe të arsimuar mirë të Kishës që i përkushtojnë kohën dhe talentet e tyre për t'u shërbyer të tjerëve.

Në të njëjtën kohë, për shkak të demografisë së rajonit, shumë njerëz me mjete të pakta financiare po i bashkohen Kishës dhe po e shndërrojnë jetën e tyre nëpërmjet bekimeve të besnikërisë ndaj së dhjetës dhe mundësive arsimore të ofruara nga Kisha. Programe të tilla si

tels que « Réussir ses études », « EnglishConnect », « BYU-Pathway Worldwide » et le fonds perpétuel d'études sont une bénédiction pour de nombreuses personnes, en particulier la génération montante.

James E. Faust a déclaré un jour : « On dit que notre Église fait peu de convertis parmi les grands de ce monde, mais qu'elle rend grands les gens ordinaires. »

La grandeur de nos saints en Afrique devient encore plus évidente lorsqu'ils font face aux difficultés de la vie et aux exigences d'une Église grandissante. Ils les abordent toujours avec une attitude positive. Ils démontrent bien le célèbre enseignement de Russell M. Nelson :

« La joie que nous ressentons dépend peu de notre situation, mais entièrement de l'orientation de notre vie.

« Lorsqu'elle est centrée sur le plan du salut de Dieu et sur Jésus-Christ [...] et son Évangile, nous pouvons connaître la joie, quoi qu'il arrive, ou n'arrive pas, dans notre vie. »

Ils restent joyeux malgré leurs difficultés. Ils ont appris que notre relation avec le Sauveur nous permet d'aborder les difficultés le visage souriant et le cœur reconnaissant.

Je vais vous raconter certaines de mes expériences avec ces saints fidèles qui illustrent ce principe, en commençant par le Mozambique.

Au Mozambique

Il y a quelques mois, j'ai présidé une conférence pour un pieu organisé il y a à peine un an et qui comptait déjà dix unités. Plus de 2 000 personnes remplissaient la petite église et on avait installé trois tentes à l'extérieur. Le président de pieu a trente et un ans, sa femme en a vingt-six et ils ont deux jeunes enfants. Il dirige sans se plaindre, avec un visage souriant et un cœur reconnaissant, ce pieu en pleine croissance dont les membres rencontrent de nombreuses difficultés.

Lors d'un entretien avec le patriarche, j'ai appris que sa femme était gravement malade et qu'il avait du mal à s'occuper d'elle. Après en avoir parlé avec le président de pieu, nous lui avons donné une bénédiction de la prêtrise. J'ai demandé au patriarche combien de bénédictions patriarcales il donnait en moyenne.

Il a dit : « Huit à dix. »

J'ai demandé : « Par mois ? »

Il m'a répondu : « Par semaine ! » Je lui ai dit

Succeed in School [Arritja e Suksesit në Shkollë], EnglishConnect, UBJ-Pathway Mbarëbotëror dhe Fondi i Qarkullueshëm Arsimor bekojnë jetën e shumë njerëzve, veçanërisht ata të brezit të ri.

Presidenti Xhejms E. Faust dikur tha: “Është thënë që kjo kishë nuk tërheq domosdoshmërisht njerëz të madhërishtë, por më shpesh i bën të madhërishtë njerëzit e zakonshëm”.

Madhështia e shenjtoreve tanë në Afrikë bëhet edhe më e dukshme teksa ata përballen me sfidat e jetës dhe kërkesat e një Kishë në rritje. Ata gjithmonë u drejtohen këtyre gjërave me një qëndrim pozitiv. Ata e mishërojnë mirë mësimin e mirënjohur nga Presidenti Rasëll M. Nelson:

“Gëzimi që ndiejmë, ka të bëjë pak me rrethanat e jetës sonë dhe ka të bëjë plotësisht me përqendrimin e jetës sonë.

Kur përqendrimi i jetës sonë është te plani i Perëndisë për shpëtim ... dhe te Jezu Krishti e ungjilli i Tij, ne mund të ndiejmë gëzim pavarësisht nga ajo që po ndodh – apo nuk po ndodh – në jetën tonë.”

Ata gjejnë gëzim pavarësisht nga sfidat e tyre. Ata kanë mësuar se marrëdhënia jonë me Shpëtimtarin na aftëson t'u qasemi vështirësive me fytyra të qeshura dhe zemra mirënjohëse.

Më lejoni të tregoj disa nga përvojat e mia me këta shenjtore besnikë, të cilat e ilustrjnë këtë parim, duke filluar nga Mozambiku.

Mozambiku

Pak muaj më parë kryesova në një konferencë kunji për një kunj njëvjeçar që tashmë kishte 10 njësi. Më shumë se 2000 njerëz e mbushën godinën e vogël kishtarë dhe tri tenda që ishin vendosur jashtë. Presidenti i kunjit është 31 vjeç, bashkëshortja e tij 26 vjeçe dhe ata kanë dy fëmijë të vegjël. Ai e udhëheq këtë kunj në rritje dhe plot sfida pa asnjë ankesë, vetëm me një fytyrë të buzëqeshur dhe një zemër mirënjohëse.

Në një intervistë me patriarchun, mësova se bashkëshortja e tij ishte e sëmurë rëndë dhe ai e kishte të vështirë që të siguronte përkujdesje për të. Pasi e diskutova çështjen me presidentin e kunjit, ne i dhamë asaj një bekim priftërie. E pyeta patriarchun se sa bekime patriarkale jep ai mesatarisht.

“Tetë deri në dhjetë”, – tha ai.

E pyeta: “Në muaj?”

Ai u përgjigj: “Në javë!” E këshillova që bërja

qu'il n'était pas sage d'en faire autant par semaine.

Il a dit : « Frère Godoy, les gens continuent de venir chaque semaine, y compris de nouveaux membres et de nombreux jeunes. » Encore une fois, pas de plaintes, seulement un visage souriant et un cœur reconnaissant.

Après la session du samedi soir de la conférence de pieu, alors que je me rendais à l'hôtel, j'ai remarqué que des gens achetaient de la nourriture le long de la route, tard le soir. J'ai demandé à mon chauffeur pourquoi ils achetaient de la nourriture après la tombée de la nuit, plutôt que d'en acheter pendant la journée. Il a répondu qu'ils travaillaient pendant la journée afin d'avoir l'argent nécessaire pour acheter de la nourriture le soir.

J'ai dit : « Oh, ils ont travaillé aujourd'hui pour manger demain. »

Mais il m'a corrigé : « Non, ils ont travaillé pendant la journée pour manger ce soir. » J'avais espéré que nos membres étaient dans une meilleure situation, mais il m'a confirmé que beaucoup d'entre eux rencontraient des difficultés similaires dans cette partie du pays. Le lendemain matin, lors de notre session du dimanche, en ayant pris conscience de leur situation, j'ai été encore davantage ému par leur visage souriant et leur cœur reconnaissant.

En Zambie

En allant à la réunion du dimanche, le président de pieu et moi avons vu un couple marcher le long de la route avec un bébé et deux enfants en bas âge. Nous nous sommes arrêtés pour leur proposer de les emmener. Ils étaient surpris et ravis. Quand j'ai demandé quelle distance ils devaient parcourir à pied pour se rendre à l'église, le père m'a répondu que cela prenait de quarante-cinq minutes à une heure, selon le rythme des enfants. Ils faisaient ce trajet aller-retour, chaque dimanche, sans se plaindre, mais avec un visage souriant et un cœur reconnaissant.

Au Malawi

Un dimanche, avant une conférence de pieu, j'ai rendu visite à deux branches qui tenaient leurs réunions dans des écoles publiques. J'ai été surpris par l'humble état des bâtiments, dans lesquels il manquait même certaines des commodités de base. Lorsque j'y ai rencontré quelques membres, j'étais prêt à m'excuser pour

e kaq shumë bekimeve për fundjavë nuk ishte gjë e mençur.

“Plaku Godoi”, – tha ai, – “ata vazhdojnë të vijnë çdo javë, përfshirë anëtarët e rinj dhe shumë të rinj e të reja.” Përsëri, asnjë ankesë, vetëm një fytyrë e buzëqeshur dhe një zemër mirënjohëse.

Pas sesionit të mbrëmjes të së shtunës të konferencës së kунjit, në udhë e sipër për në hotel, vura re njerëz duke blerë ushqime përgjatë udhës vonë atë natë. E pyeta shoferin tim përse po e bënë këtë gjë kur ishte kaq errësirë në vend që ta bënë gjatë ditës. Ai u përgjigj se ata punonin gjatë ditës që të kishin para për të blerë më vonë.

“O, ata po punonin sot që të hanë të nesërmen”, – thashë unë.

Por ai më korrigjoi: “Jo, ata po punonin gjatë ditës që të hanë sontë”. Kisha shpresuar që anëtarët tanë të mund të ishin në gjendje më të mirë, por ai pohoi se shumë përballeshin me sfida të ngjashme në atë pjesë të vendit. Të nesërmen në mëngjes, gjatë sesionit tonë të së dielës dhe i sapobërë i vetëdijshëm për rrethanat e tyre, isha edhe më i emocionuar nga fytyrat e tyre të qeshura dhe zemrat mirënjohëse.

Zambia

Në udhë e sipër për në një mbledhje të së dielës, presidenti i kунjit dhe unë pamë një çift duke ecur përgjatë udhës me një foshnjë dhe dy fëmijë të vegjël. Ndalua që t'u ofronim për t'i çuar me makinë. Ata u habitën dhe u gëzuan. Kur i pyeta se sa larg u nevojitej të ecnin për te godina kishtare, babai u përgjigj se mund t'ju duhej 45 minuta deri në një orë, në varësi si ecnin fëmijët. Ata përballeshin me këtë udhëtim vajtje e ardhje, çdo të diel, pa asnjë ankesë – vetëm me fytyra të qeshura dhe zemra mirënjohëse.

Malavi

Një të diel përpara një konference kунji, vizitova dy degë që përdornin shkollat publike si shtëpi mbledhjesh. U befasova nga kushtet e përlura dhe të thjeshta të godinave, të cilave u mungonin madje disa pajisje thelbësore. Kur takova disa anëtarë atje, isha gati që të kërkoja ndjesë për kushtet e papërshtatshme të shtëpisë

les conditions inadéquates de leur lieu de culte, mais ils étaient heureux d'avoir un endroit près de chez eux pour se rassembler, évitant ainsi de longues heures de marches. Encore une fois, il n'y avait pas de plaintes, seulement des visages souriants et des cœurs reconnaissants.

Au Zimbabwe

Le lendemain du samedi où nous avons eu une réunion de formation des dirigeants, le président de pieu m'a emmené aux réunions dominicales qui se tenaient dans une maison louée. Il y avait 240 personnes présentes. Puis l'évêque a présenté les dix nouveaux membres baptisés cette semaine-là. L'assemblée était répartie dans deux petites salles, avec quelques membres assis à l'extérieur du bâtiment, assistant à la réunion par les fenêtres et les portes. Encore une fois, il n'y avait pas de plaintes, seulement des visages souriants et des cœurs reconnaissants.

Au Lesotho

J'ai visité ce beau petit pays, aussi connu sous le nom de « royaume des montagnes », pour superviser la transition d'un district de l'Église vers le statut de pieu. Après les réunions du samedi, j'ai assisté aux réunions dominicales dans l'une de leurs branches, dans une maison louée. La salle de Sainte-Cène était pleine à craquer et beaucoup de gens se tenaient devant la porte pour participer à la réunion. J'ai dit au président de branche qu'il avait besoin d'une maison plus grande. À ma grande surprise, il m'a informé qu'il ne s'agissait que de la moitié des membres de son unité. L'autre moitié prendrait part à une deuxième réunion de Sainte-Cène après la deuxième heure. Encore une fois, il n'y avait pas de plaintes, seulement des visages souriants et des cœurs reconnaissants.

Je suis retourné au Lesotho plus tard quand un accident de la route mortel a touché plusieurs de nos jeunes, comme l'a déjà mentionné frère Christofferson. Quand j'ai rendu visite aux familles et aux dirigeants, je m'attendais à une atmosphère morose. Au lieu de cela, j'ai rencontré des saints forts et résilients qui faisaient face à la situation d'une manière édifiante et inspirante.

Sur cette photo, Mpho Anicia Nku, 14 ans, qui a survécu à l'accident, illustre bien cela quand elle dit : « Faites confiance à Jésus et tournez-

sé tyre të mbledhjeve, por ata ishin të lumtur që kishin një vend aty pranë për t'u mbledhur, duke shmangur ecjen zakonisht të gjatë. Përsëri, nuk kishte asnjë ankesë, vetëm fytyra të qeshura dhe zemra mirënjohëse.

Zimbabwe

Pas një trajnimi të udhëheqjes një të shtunë, presidenti i kungjit më çoi në shërbesat e së dielës të mbajtura në një shtëpi me qira. Ishin 240 njerëz të pranishëm. Më pas, peshkopi prezantoi 10 anëtarë të rinj të pagëzuar atë javë. Bashkësia u shpërnda mes dy dhomave të vogla, me disa anëtarë gjithashtu të ulur jashtë godinës, duke e parë mbledhjen nëpërmjet dritareve dhe dyerve. Nuk kishte asnjë ankesë, vetëm fytyra të qeshura dhe zemra mirënjohëse.

Lesoto

E vizitova këtë vend të bukur e të vogël, të njohur edhe si "mbretëria e maleve", për të parë një distrikt të Kishës duke u përgatitur për t'u bërë një kungj. Pas një të shtune me mbledhje, frekuentova shërbesat e së dielës në njërën nga degët e tyre në një shtëpi me qira. Dhoma e sakramentit ishte e tejmbushur, me njerëz që qëndronin jashtë derës për të marrë pjesë. I thashë presidentit të degës se i nevojitej një shtëpi më e madhe. Për habinë time, ai më njoftoi se kjo ishte vetëm gjysma e anëtarësisë së tij. Gjysma tjetër do të ndiqte një mbledhje të dytë sakramenti pas orës së dytë. Përsëri, nuk kishte asnjë ankesë, vetëm fytyra të qeshura dhe zemra mirënjohëse.

U ktheva në Lesoto më vonë për shkak të një aksidenti automobilistik vdekjeprurës, ku u përfshinë disa prej të rinjve dhe të rejave tona, të përmendur tashmë nga Plaku D. Tod Kristofer-son më herët. Kur vizitova familjet dhe udhëheqësit, prisja një atmosferë të zymtë. Përkundrazi, u takova me shenjtorë të fortë dhe të aftë për ripërtëritje që po e përballonin situatën në një mënyrë lartësuese dhe frymëzuese.

Mpo Anikiah Nkuja, 14 vjeçe, një viktimë që i mbijetoi aksidentit, në këtë fotografi, e illustroi mirë me fjalët e veta: "Mirëbesoni te Jezusi dhe

vous toujours vers lui, parce que, grâce à lui, vous trouverez la paix et il vous aidera tout au long du chemin vers la guérison. »

Ce ne sont là que quelques exemples de leur attitude positive, parce qu'ils placent l'Évangile de Jésus-Christ au centre de leur vie. Ils savent où trouver de l'aide et de l'espoir.

Le pouvoir de guérison du Sauveur

Pourquoi le Sauveur peut-il nous secourir, quelles que soient les situations de notre vie ? La réponse à cette question se trouve dans les Écritures :

« Et il ira, subissant des souffrances, et des afflictions, et des tentations de toute espèce. [...] »

« Et il prendra sur lui [les] infirmités [de son peuple], afin que ses entrailles soient remplies de miséricorde [...] afin qu'il sache [...] comment secourir son peuple selon ses infirmités. »

Comme frère Bednar l'a enseigné, il n'y a pas de douleur, d'angoisse ou de faiblesse physique que le Sauveur ne connaisse pas. « Dans un moment de faiblesse, vous et moi pouvons nous écrier : 'Personne ne comprend [ce que je suis en train de vivre]. [...] ' Peut-être, en effet, qu'aucun être humain ne comprend. Mais le Fils de Dieu sait et comprend parfaitement. » Et pourquoi ? Parce qu'il a « ressenti et porté nos fardeaux bien avant nous ».

Je conclus en témoignant des paroles du Christ rapportées dans Matthieu 11 :

« Venez à moi, vous tous qui êtes fatigués et chargés, et je vous donnerai du repos.

« Prenez mon joug sur vous et recevez mes instructions, car je suis doux et humble de cœur ; et vous trouverez du repos pour vos âmes.

« Car mon joug est doux et mon fardeau léger. »

Tout comme ces saints d'Afrique, je sais que cette promesse est vraie. Elle est vraie là-bas, et elle est vraie partout. J'en témoigne au nom de Jésus-Christ. Amen.

gjithmonë shihni tek Ai, sepse nëpërmjet Tij do të gjeni paqe dhe Ai do t'ju ndihmojë në procesin e shërimit”.

Këta janë vetëm disa shembuj ku e shohim qëndrimin e tyre pozitiv, sepse ata e përqendrojnë jetën e tyre tek ungjilli i Jezu Krishtit. Ata e dinë se ku të gjejnë ndihmë e shpresë.

Fuqia Shëruese e Shpëtimtarit

Pse mund t'i ndihmojë Shpëtimtari ata dhe ne në çfarëdo rrethanash të jetës sonë? Përgjigja mund të gjendet në shkrimet e shenjta:

“Dhe ai do të shkojë përpara, duke vuajtur dhimbje dhe hidhërime dhe tundime të çdo lloji.

...

... Dhe ai do të marrë përsipër dobësitë e tyre, që zemra e tij mund të mbushet me mëshirë, ... që ai të mund të dijë, ... se si të ndihmojë popullin e tij sipas dobësive të tyre.”

Siç dha mësim Plaku Dejvid A. Bednar, nuk ka dhembje, ankth ose dobësi fizike që mund të përjetojmë, të cilën nuk e njeh Shpëtimtari. “Unë dhe ju, kur ndihemi të dobët, mund të bërtasim me hidhërim: ‘Askush nuk e kupton [se çfarë po kaloj]. ...’ Ndoshta, asnjë qenie njerëzore nuk e di. Por Biri i Perëndisë e di dhe e kupton përso[su]risht.” Dhe përse? Sepse “Ai i nd[ë]jeu dhe i mbajti barrët tona përpara se ne ta bënim ndonjëherë.”

E përfundoj me dëshminë time për fjalët e Krishtit që gjenden te Mateu 11 :

“Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t'ju jap çlodhje.

Merrni mbi vete zgjedhën time dhe mësoni nga unë, sepse unë jam zemërbutë dhe i përlulur nga zemra; dhe ju do të gjeni prehje për shpirtrat tuaj.

Sepse zgjedha ime është e ëmbël dhe barra ime është e lehtë.”

Sikurse ata shenjtore në Afrikë, unë e di se ky premtim është i vërtetë. Është i vërtetë atje dhe është i vërtetë kudo. Për këtë dëshmoj, në emrin e Jezu Krishtit, amen.